

Santíssim Cos i Sang de Crist (Cicle C) – Abadia de Poblet, 19.06.22

Lectures: Gènesi 14,18-20; 1 Corintis 11,23-26; Lluc 9,11b-17

“Veient que el dia començava a declinar...” (Lc 9,12)

El miracle de la multiplicació dels pans i els peixos, que la litúrgia ens proposa en aquesta solemnitat per commemorar el sagrament del Cos i Sang de Crist, s'esdevé justament en el moment en què tot declina i s'exhaureix. El dia s'acaba, el sol es pon a l'horitzó, i amb ell la llum i l'escalfor. Els deixebles fan notar a Jesús que les provisions de menjar i, doncs, les forces dels milers de persones aplegades allí per escoltar-lo, s'han exhaurit. Jesús proposa als deixebles de posar remei a aquesta necessitat, però ells responen, una mica espantats d'aquest encàrrec impossible, que tenen només el mínim necessari per a ells: cinc pans i dos peixos. Fins i tot la proposta que fan d'anar a comprar pa per a cinc mil homes respon només a la preocupació de fer entendre com n'és d'impossible i absurd pensar de poder-hi reeixir. No tenien certament prou diners per a comprar tant de pa, i en quin poblet se'n podria comprar a aquella hora tardana? I com portar-lo fins allí?

Hi ha moments en què tot s'ha acabat, tot és impotent, tot manca, i l'home es troba confrontat al límit insuperable de les seves forces, dels seus mitjans, de la seva generositat i capacitat.

Jesús sembla que en té prou que els deixebles mesurin els propis límits, la pròpia impotència. Li basta que reconeguin que, tots sols, no poden fer res, que són incapaços de donar resposta a la necessitat de la multitud. Però una cosa sí que Jesús els la demana, perquè la poden fer sense dificultat: organitzar la multitud en grups de cinquanta persones: “Feu-los seure en grups de cinquanta” (Lc 9,14). Per què en grups de cinquanta? Potser perquè des del punt de vista organitzatiu grups d'aquestes dimensions s'ajustarien al pa que cap en un cistell, fet que permetria als deixebles de repartir més fàcilment el pa multiplicat. Però potser també perquè cinquanta persones formen una comunitat en la qual hom es pot conèixer, pot dialogar, i sobretot pot compartir la sorpresa i el goig d'experimentar un miracle tan extraordinari del Senyor. A més, tot menjant, es podran repetir els uns altres les paraules escoltades de Jesús durant la llarga catequesi del dia, ajudant-se a recordar-la i a comprendre-la. Així la multitud no menjarà pa solament, sinó que rumiarà també la paraula de Déu.

A més d'aquest encàrrec d'organitzar la multitud en comunitat per compartir el pa i la paraula, els deixebles són cridats evidentment a una segona tasca, també possible a les seves forces: la de repartir els pans i els peixos.

Enmig d'aquests dos encàrrecs, d'aquestes dues tasques possibles fins i tot per al qui ja no podia fer res més, s'esdevé el miracle de la multiplicació dels pans i dels peixos, això és el misteri d'allò que només Jesús pot fer.

Els deixebles, i nosaltres amb ells, són educats doncs a establir una nova relació amb els propis límits i amb els dels altres, però també amb les pròpies capacitats i les dels altres. Perquè Jesús fa que les nostres impossibilitats esdevinguin el lloc misteriós on ell actua, demanant-nos després de posar les nostres capacitats al servei de la difusió del seu do extraordinari a la humanitat afamada i abandonada a si mateixa.

Els deixebles han d'aprendre que l'adveniment de Crist, això és la seva presència que actua enmig nostre com només Déu pot actuar, transforma radicalment la nostra manera d'afrontar la vida, de situar-nos en el drama de la vida, la nostra i la de tota la humanitat. Precisament allà on s'esgoten els recursos humans, precisament allà on tot sembla desert i buit, vet ací que la caritat de Crist crea una cosa absolutament nova, fa brollar una nova deu de vida, i la confia tot seguit a la cura i al servei dels deixebles. Les mans dels deixebles, buides primer i impotents, es tornen com les mans de Jesús, mans que donen allò que l'home no pot donar-se per ell mateix, mans que transmeten el do de Déu.

Tot educant els seus deixebles a aquest gest, Jesús no fa sinó transmetre la seva manera de ser, de viure, d'estar davant de tots i de tot. En el gest eucarístic de la multiplicació dels pans i dels peixos, com en el moment d'instituir l'Eucaristia el capvespre del Dijous Sant, Jesús ens revela que en primer lloc ell ofereix al Pare el límit humà per tal que d'ell vingui el Do de Déu que salva el món i el regenera: "Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent." (Lc 9,16)

L'Eucaristia no és només el do d'algú o de quelcom que rebem. L'Eucaristia ens dona també la gràcia i la manera de donar la nostra vida. L'Eucaristia és el do del donar-se de Crist al Pare en la caritat de l'Esperit Sant. Perquè l'autèntic miracle inesgotable al qual podem confiar sempre els nostres límits i les nostres impotències és l'amor infinit d'un Déu que es dona a si mateix perquè Déu és Do en ell mateix.

Vivint cada circumstància i relació oferint amb Jesús al Pare les nostres mans buides, i els nostres cors buits, cada moment de la nostra vida pot esdevenir un miracle, el de Crist que respon sense mesura a la fam i set d'amor de tota la humanitat.

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Abat General OCist